

יום רביעי, י' באלול התשפ"ה

03 בספטמבר 2025

## נאמו של מפקד בסיס תל-נוף היוצא, תת-אלוף א'

מפקד חיל האוויר, אלוף תומר בר,

מפקדי החיל בעבר,

פורום המפקדים של החיל,

מפקדי תל נוף בעבר,

ראשי מועצות,

משפחות יקרות,

חברים,

שותפים לדרך,

אנשי תל נוף כולם.

בין שתי נקודות בזמן, הראשונה בחורף 1997, לפנות בוקר בעמדת שמירה במתקן אדם. חיילת שאני לא מצליח להיזכר בשמה, בוחנת אותי על בד"ח פייפר. השנייה ביוני האחרון, באחד מהלילות המותחים, תומר, מח"א, מתקשר ושואל אותי "אתה חושב שזה יצליח!" ואני אומר לו שנראה לי שכן.

הרצף הזה, עשרים ותשע שנים, ואני עדיין לא יודע להסביר איך חיל האוויר עובד. תרבות ארגונית, שליטה מרכזית, טכנולוגיה, תחקיר, אנשים! זה כמו להסתכל על יסעור מרחף ב-25 רגל, גם אם אתה מחזיק בדוקטורט בהנדסה אווירונאוטית - אתה עדיין עומד נפעם ולא מאמין למה שאתה רואה.

למדתי פעם מונח: "הנוסטלגיה של ההווה" - זו התחושה שיש לך ב"כאן ועכשיו", הרגשה וידיעה שאתה ברגע מיוחד, משמעותי, רגע בלתי חוזר שעוד תתגעגע אליו. מעין נקודת מבט, מחוץ למקום ולזמן, על ההתרחשות בהווה. אין לי דרך טובה יותר לתאר את מה שהרגשתי פה, בבית.

לפני שנתיים קיבלתי את הפיקוד על תל נוף, הבסיס המורכב והמדהים הזה, שההיסטוריה חרוטה בו ונאספת שכבות שכבות, שהיה לי בית שני מיום שנכנסתי בשעריו לפני כ-25 שנים להסבה בטייסת 114.

זו לא הייתה עבורי זכות לפקד על בח"א 8, זו הייתה חובה - כך הרגשתי. חובה לתת מעצמי כל מה שאני יכול, ואם לא אני, ואם לא אנחנו, אז מין חובה לתת מכל מה שלמדתי מהמפקדים והפקודים לאורך השנים, מהערכים עליהם התחנכתי בחיל האוויר - כולם עמדו למבחן בשנתיים האלו - חובה לאסוף את השברים בבוקר השבעה באוקטובר ולהוביל את הבסיס הזה, במלחמה בשבע זירות, מתוך המרכזיות והחשיבות שלו למדינת ישראל. חובה להביע את דעתי ולהשפיע בכל נקודת זמן והזדמנות על השולחן שבו מקבלים החלטות - שולחן פורום מפקדים, מקום של אמון, ניסיון, וויכוח, מקום שבו למילים עוד יש משמעות.

בתוך הרצף הזה, הניסיון לעשות סדר, לשים את הדברים על ציר זמן, נועד לכישלון. המחשבה מדלגת בין תמונות, ובכל זאת רגע אחד הטיסה הכי פשוטה והכי מורכבת, לא נוכח פני אויב, נוכח פני עצמנו. על הרמפה במנחת רעים - לקבל בעיניים אדומות וראש מורכן את מי שרק לפני כמה רגעים עוד הייתה חטופה בעזה, להניע את המסוק ולהמריא כשכל הארץ נפרסת בפנינו וכל אנשיה עוצרים את נשימתם.

יש שם הכל, את מה שהיה ואת העתיד והתקווה, ואת העוטף ואת המלחמה בצפון ואיראן ומבצעים מיוחדים והגנת שמי ויוזמה ופינוי הפצועים וכאב הלב ואומץ הלב ואנשי המילואים והמתנדבים ואת הילדים של החברים שנכנסים לתמרון ואת האנשים הטובים בכיכר החטופים ובעיקר יש שם את אנשי תל נוף שמהרגע הראשון הישירו מבט אל המציאות, אל המשפחות, אל אזרחי המדינה - והבטיחו לעשות כל מה שאפשר ועדיין מקיימים.

יש גם את הפרטי. 'אדם בחייו אין לו זמן שיהיה לו זמן להכל', אני לא מתחרט על מסע השירות וגאה בו, אבל יודע שהיו לו מחירים אף שאת רובם אני כנראה לא מבין. בראשם, מה שמכונה 'חייה הסודיים של אשתי'. אז אני לא יודע הכל, אבל אף פעם לא הרגשתי שאני הולך בדרך הזו לבד, אשתי תמיד הייתה שם, מהשיחות הראשונות בדיסקו שקם בחצרים ועד היום, ביחד, כמיעוט נרדף עם ילדיי, הקול השפוי והחכם והמאזן, עם הבחירות בערכים וחופש המחשבה, והסלידה ממערכות והיררכיה, והאובססיה עם סימטריה, אין עוד כמוך.

אדם במדינת ישראל אומר 'אני משרת בתל נוף' ולא צריך להוסיף מילה - לכל אחד יש קשר למקום הזה, לכל אחד יש סיפור וכולם יודעים שזה מסובך - כמו ולצד ההיסטוריה של המדינה הזו, כולם מוקירים תודה ויודעים שזה מקום של בני אדם שנותנים מעצמם לאחרים. אין תחושת משמעות גדולה יותר מלהיות עוד אבן קטנה בפסיפס שנבנה פה לאורך הדורות, אין מחמאה גדולה יותר מלהשתייך לקבוצה הזו שלכם - אנשי תל נוף, ראשונים לפני כולם - מפקדי היחידות והטייסות - אמיצים, אנושיים, מנהיגים, חברים ושותפים לדרך. למדתי מכם כל יום מהי אחריות בשעת מבחן.

ועד כל חייל וחיילת - כולם חשובים, לכל אחד תפקיד וחלק. ותזכרו תמיד, הפקידו בידנו, אנשי תל נוף, עוצמה אדירה - נלווית אליה אחריות רבה מאד, להפעיל את הכוח רק כשצריך, במידה שצריך ובאופן שתואם את הערכים והכללים אליהם אנו מחויבים; זה מי שאנחנו.

ש' - הנוף הזה הוא גם שלך, ובתום סיבוב ארוך, מגוון, מרשים ומשפיע בחיל האוויר, הדלת הביתה, לתל נוף, שוב נפתחה. קח את זה מכאן כמו שרק אתה יודע. קל זה לא, חשוב זה כן.

תודה לכל האנשים ששירתו לצדי לאורך כל הדרך, אני זוכר ואוהב את כולם; גם ובעיקר את אלו שאינם איתנו עוד.

מח"א, תודה - על השילוב הבלתי אפשרי שבין חדות לאנושיות אין קץ.

אבא ואמא - תודה על הכל.

אני הייתי א', מפקד בסיס חיל האוויר 8.